

Част 9: Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 30 декември 2004.

Това е деветият от Деветте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Полицията арестува Фалун Гонг практикуващи, които апелират мирно на площад Тянанмън на 11 май 2000 година. (AFP/Getty Images)

Комунистическото движение, което надуваше фанфарите повече от век, донесе на човечеството само войни, бедност, бруталност и диктатура. С падането на Съветския съюз и комунистическите партии в Източна Европа в края на миналия век тази пагубна, жестока драма най-после навлезе в последната си фаза. Сега от обикновените граждани до генералния секретар на комунистическата партия, вече никой не вярва в мита за комунистическата партия.

Комунистическият режим не се появи нито с "божията воля" [1], нито с демократични избори. Днес, със срутването на неговата идеология, законността на управлението му е изправена пред невиджано

предизвикателство.

ККП не желае да напусне историческата сцена в съответствие с хода на историята. Вместо това, тя използва безмилостните си методи, развити по време на десетилетия от политически движения, за да възобнови лишената от всякакъв разум борба за законност и да съживи отживелия си мандат.

Политиката на ККП за реформи и икономическо разгръщане прикриват отчаяния ѝ стремеж за поддържане на колективен интерес и тоталитарен режим. Въпреки строгите ограничения, икономическите постижения в резултат на тежкия труд на китайския народ през последните 20 години не склониха ККП да сваля касапския нож. Вместо това ККП си присвои тези постижения и ги използва за утвърждаване на своята власт, правейки своето системно безпринципно поведение още по-измамно и по-подвеждащо. Най-възмутителното е, че ККП прави всичко това, за да унищожи нравствената основа на цялата нация, в опит да превърне всеки китаец в различна степен нечестен човек и така да създаде средата, благоприятна за "вземане на преднина".

В настоящия исторически момент е особено важно за нас да разберем ясно защо ККП действа като банда негодници и да разобличим нейната низка природа, за да може китайският народ да постигне стабилност и мир, да навлезе в новата ера без ККП колкото се може по-скоро, и да изгради бъдещето си с подновено национално величие.

I. Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия никога не се е променяла

За кого е реформата на ККП?

В историята, когато ККП преживява кризи винаги демонстрира дори и незначителен напредък, примамвайки хората да си създават илюзии за нея. Всички илюзии без изключение биват разбивани отново и отново. Днес ККП преследва краткосрочни облаги и излага на показ икономически просперитет, който отново кара хората да вярват във фантазиите за ККП. Въпреки това фундаменталните конфликти между интересите на ККП и тези на нацията и народа определят ефимерността на този просперитет. "Реформата", която ККП обеща, има една единствена цел - да поддържа нейната власт. Това е реформа проформа, която променя повърхността, но не и същината. Под изроденото развитие се крие огромна социална криза. Когато кризата избухне, нацията и народът ще страдат отново.

С промяната на ръководството, новото поколение партийни лидери нямат дял в комунистическата революция и следователно имат все по-малък престиж и довереност при управляването на народа. Опазването на партийните интереси на ККП сред кризите с легитимността ѝ постепенно се е превърнало в основна гаранция за поддържане интересите на отделни индивиди вътре в партията. Природата на ККП е егоистична. Тя не знае граници. Всяка надежда, че тази партия може да се отдаде на мирно развиване на страната е просто самозалъгване.

Да разгледаме какво пише в „People's Daily” говорителят на ККП на първа страница от 12 юли 2004 г.: "Историческата диалектика научи членовете на ККП на следното: нещата, които е необходимо да се променят, трябва да се променят, иначе ще последва влошаване; нещата които не е необходимо да се променят, трябва да останат непроменени, иначе това ще доведе самоунищожение".

Какво е това, което трябва да остане непроменено? „People's Daily” обяснява: "Основната партийна линия на „един център, две основни точки” трябва да се държи твърдо и сто години без никакво колебание". [2]

Хората не винаги разбират какво означават "център" и "основни точки", но всеки знае, че решителността на комунистическия призрак да поддържа своя колективен интерес и диктатура никога не се променя. Комунизмът е свален в световен мащаб и е обречен на изчезване. Въпреки това колкото по-покварено става нещо, толкова по-разрушително става в своята агонизираща борба. Да се обсъждат демократични подобрения с Комунистическата партия, е все едно да се иска от тигъра да си смени кожата.

Какво щеше да прави Китай без ККП?

С отслабването на ККП хората неочаквано откриват, че в продължение на десетилетия злият призрак на ККП, със своите вечно променящи се зли методи, е възплътил зли елементи във всеки един аспект от живота на обикновените хора.

Когато Мао Цзедун умря, толкова много хора плакаха горчиво на портрета му, чудежки се: "Как ще продължи Китай без Председателя Мао?" По ирония на съдбата, 20 години по-късно, когато Комунистическата партия изгуби легитимността си да управлява държавата, ККП разгърна нова вълна на пропаганда, която накара хората отново да се притесняват: "Какво ще прави Китай без комунистическата партия?"

В действителност всепроникващият политически контрол на ККП се е врязал така дълбоко в съвременната китайска култура и съзнание, че дори критериите, с които китайският народ преценява ККП притежават отличителните черти на ККП, дори идват директно от нея. Ако в миналото ККП контролираше хората чрез въплъщаване на своите елементи в тях, сега тя жъне това, което пося, тъй като нещата, пропити в съзнанията на хората са смлени и абсорбирани дори и от клетките им. Хората разсъждават с логиката на ККП и се поставят на нейно място, когато съдят кое е добро и кое зло. Относно избиването на протестиращите студенти на 4 юни 1989 г., някои казваха: "И аз ако бях Дън Сяопин, и аз щях също да прегазя протестиращите с танкове". За преследването на Фалун Гонг хора твърдят: "Ако аз бях на мястото на Цзян Цзъмин, и аз щях да елиминирам Фалун Гонг". Във връзка със забраната на свободата на словото някои казват: "Ако бях на мястото на ККП, щях да сторя същото". Истината и съвестта са изчезнали, оставяйки само логиката на ККП. Това е един от най-лошите и жестоки методи, използвани от ККП, дължащи се на безскрупулната ѝ природа. Докато налятата от ККП нравствената отрова съществува в съзнанието на хората, тя ще продължава да черпи енергия за поддържане на незаконното си съществуване.

"Какво щеше да прави Китай без ККП?" Този начин на мислене идеално пасва на целта на ККП да накара хората да разсъждават с нейната логика.

Китай е преминала през своите 5000 години на цивилизация без ККП. Наистина, никоя държава в света не може да спре социалното си развитие заради падането на определен режим. Но след десетилетия на управление от ККП, хората вече не могат да видят този факт. Продължителната пропаганда на ККП е тренирала хората да мислят за нея като за своя майка. Вездесъщата политика на ККП направи хората неспособни да си представят живота без партията.

Без Мао Цзедун Китай не пропадна. Ще се сгромоляса ли Китай без ККП?

Кой е истинският източник на размириците?

Много хора разбират лукавото поведение на ККП и не го одобряват, и ненавиждат нейните борби и измами. Но в същото време те се страхуват от политическите маневри на ККП и последващите ги размирици, бояйки се, че хаосът ще се върне отново в Китай. Затова, когато ККП заплаши хората с "размирици", те изпадат в мълчаливо примирение и приемат управлението ѝ, чувствайки се безпомощни срещу деспотичната ѝ власт.

В действителност, със своите няколко милионна войска и въоръжена полиция, ККП е истинският източник на размириците. Обикновените граждани нямат нито основанието, нито способността да започнат размирици. Само репресивната ККП би била така безразсъдна да доведе страната до размирици при най-малкия намек за промяна. "Стабилността над всичко" и "Откъсване пъпките на всички нестабилни елементи" - тези лозунги се превърнаха в теоретична основа на ККП за потискане на хората. Кой е най-големият причинител на нестабилност в Китай? ККП подбужда размирици, след което използва създадения от нея хаос, за да подчинява хората. Това е типичното поведение за всеки злодей.

II. ККП жертва икономическото развитие

Обиране на лаврите от тежкия труд на народа

Твърдението за законност на ККП се основава на икономическото развитие през последните над 20 години. В действителност обаче това развитие беше постигнато постепенно от китайския народ, след като ККП разхлаби малко оковите, затова то няма нищо общо със заслугите на ККП. Но тя си присвои заслугата за това икономическо развитие и изиска благодарност от хората, като че ли нямаше да има никое от тези постижения, ако нямаше ККП. Всъщност всички ние знаем, че дълго преди това некомунистическите страни постигнаха много по-голям икономически напредък.

От носителите на златни Олимпийски медали се изисква да благодарят на партията. Тя не се поколеба да използва скалъпения имидж “велика страна на спортовете”, за да възхвалява себе си. Китай пострада много от епидемията на ТОРС (SARS), но „People's Daily” съобщи, че Китай се е справил с вируса “разчитайки на основната теория, основната линия, основния принцип и основния опит на партията”. Изстрелването на китайската ракета „Шенджоу V” бе осъществено от специалистите по астрономическите науки и технологии, но ККП използва това като повод да докаже, че само тя може да ръководи китайския народ така, че той да се нареди сред най-силните страни в света. Що се отнася до домакинството на Олимпийските игри през 2008 г. в Китай, “маслиновото клонче”, подадено от западните страни, за да насърчат Китай да подобри своите човешки права, се използва от ККП, за да засили твърдения за своята законност и да си осигури нов претекст за потискане на китайския народ. Китайският “велик пазарен потенциал”, за който има търсене от чужди инвеститори, произтича от потенциала на 1.3 милиарда консуматори в лицето на китайското население. ККП си присвоява заслугата за този потенциал и го превръща в остро оръжие, с което заставя Запада да съдейства на управлението ѝ.

ККП приписва всичко лошо на реакционерски сили и скрити намерения на отделни индивиди, а пише всичко добро на ръководството на партията. ККП ще използва всяко постижение, за да направи претенциите си към законността по-привлекателни. Дори престъпленията, които ККП извършва, може да се обърнат в нещо “добро”, за да обслужат целите ѝ. Например, когато истината за порочното разпространение на СПИН не можеше повече да се прикрива, внезапно ККП си създаде нова идентичност. Тя внимателно мобилизира пропагандната си машина, оползотворявайки всеки - от най-известните актьори до генералния секретар на партията - да представи най-големия виновник – ККП - като благодат за пациентите, унищожител на СПИН и съперник на болестта. В справянето с тази ситуация на живот и смърт, всичко което ККП можа да измисли бе как да използва положението, за да възхвали себе си. Само порочен интригант като ККП може да има такова безмилостно поведение на безочливо и подмолно приписване на заслуги, и напълно пренебрегване на човешкия живот.

Икономическа загуба, причинена от късогледо поведение

Изправена пред сериозна “криза на легитимността”, за да запази властта си, ККП предприе курс на реформи и разгръщане през 80-те години. Нетърпението ѝ за бърз успех постави Китай в неизгодно положение, наречено от икономистите “проклятието на закъснелия”.

Терминът “проклятието на закъснелия” или “предимството на закъснелия” както други учени го наричат, се отнася до факта, че развиващите се страни, започнали да се развиват по-късно, могат да имитират развити страни в много отношения. Това може да приеме две форми: имитиране на социалната система или имитиране на технологичните и индустриални образци. Имитиране на социалната система

обикновено е трудно, тъй като една реформа на системата би могла да застраши имуществените интереси на някоя социална или политическа група. Поради това развиващите се страни показват тенденцията да имитират развитите страни в технологично отношение. Независимо, че технологичното имитиране може да произведе временен икономически растеж, за дълъг период на развитие то може да крие много рискове и дори да води до провал.

“Проклятието на закъснелия” и път към провала, е точно това, което ККП последва. През последните две десетилетия “технологичното имитиране” от Китай доведе до постигането на някои достижения, които се присвоиха от ККП като полза, за да докаже легитимността си и да продължи да се противопоставя на политическата реформа, която ще накърни непосредствените ѝ интереси. Така, дългосрочните интереси на цялата нация бяха принесени в жертва.

Солената цена на икономическото развитие на ККП

Докато ККП се хвали със своя икономически напредък, реалността е друга - икономиката на Китай днес се нарежда на по-ниско ниво в света, в сравнение с периода на царуването на Чиянлонг (1711-1799 г.) от Династията Чинг. През този период общия доход на Китай представлява 51 процента от световния. Когато д-р Сун Ятсен основава Китайската Република (периода Куоминтанг или КМТ) през 1911 г., общия доход на Китай е 27 процента от световния. До 1923 г. процентът пада, но все още е 12 на сто. През 1949 г., когато ККП взема властта, той е 5.7 на сто, а през 2003 г. бе по-малко от 4 процента от световния. За разлика от икономическия спад в периода на управление на КМТ, който бе период на няколко десетилетна война, продължаващото понижаване на икономическо развитие под управлението на ККП става в мирно време.

Днес, за да може да узакони властта си, ККП е жадува за бърз успех и незабавни облаги. Формалната икономическа реформа, която ККП предприе, за да опази интересите си, струваше скъпо на страната. Бързият икономически растеж през последните 20 години се дължи до голяма степен на прекомерната употреба или дори на разхищаването на ресурси и е постигната за сметка на унищожаването на околната среда. Значима част от общия доход на Китай е постигната за сметка на бъдещето на идните поколения. През 2003 г. приносът на Китай към световната икономика е по-малко от 4 процента, но употребата му на стомана, цимент и други материали възлизат на една трета от общата употреба за света [3].

От 80-те до 90-те години опустяването на земите в Китай се увеличи от 1000 на 2460 квадратни километра. Обработваемата земя на глава от населението също намаля от около 2 мю през 1980 г. до 1.43 мю през 2003 г. [4]. Широко разпространения подем за обсебване на земи, причинен от разрастването, доведе Китай до загубването на 100 милиона мю от обработваемите земи само за няколко години. От тази конфискувана земя се използва само 43 процента. В момента общото количество на изтичащи отпадъчни води е 43.97 милиарда тона, което надминава с 82 процента допустимите норми за опазване на околната среда. Днес 40.9 процента от водата в седемте главни реки не може да се консумира от хора или животни. 75 на сто от езерата са замърсени така, че предразполагат различни форми на евтрофикация [5]. Конфликтите между човек и природа в Китай не са били никога така остри както са сега. Нито Китай, нито светът могат да се противопоставят на такъв нездрав растеж. Заблудени от повърхностния блясък на небостъргачи и вилаети, хората не забелязват приближаващата екологична криза. Но когато дойде време природата да си вземе данъка от хората, това ще доведе катастрофални последствия за китайската нация.

За сравнение, откакто изостави комунизма Русия извърши едновременно икономически и политически реформи. След изживяването на кратка агония, тя

направи бърз напредък. От 1999 г. до 2003 г. общия доход на Русия се увеличи с общо 29.9 процента. Жизненият стандарт на граждани значително се подобри. Западните бизнес кръгове започнаха не само да дискутират “Руския икономически феномен”, но и започнаха да инвестират в голям мащаб в Русия - новата гореща точка. Русия се придвижи в ранг-листата на страните за инвестиции от 17-то място през 2002 г. до 8-о място през 2003 г., превръщайки се за пръв път в една от десетте най-популярни страни в света за инвестиции.

Дори Индия, която за повечето китайци е страна, затънала в нищета и етнически конфликти, се радва на значително ускорено развитие и постига икономически растеж от 7 до 11 процента на година след икономическата реформа през 1991 г. Индия има сравнително завършена правна система относно пазарната икономика, здрава финансова система, добре развита демократична система и стабилно обществено съзнание. Международната общественост призна Индия за страна с висок потенциал за развитие.

От друга страна ККП се ангажира само с икономическа реформа, но не и с политическа. Фалшивото представяне на икономика, която процъфтя за кратък период, възпрепятствува естествената “еволюция на социалните системи”. Това е незавършена реформа, която доведе до увеличаване на непропорционалността в китайското общество и изостряне на социалните конфликти. Финансовите печалби на хората не са защитени от стабилна социална система. Нещо повече, в процеса на приватизация на държавната собственост, управляващите от ККП използваха своите позиции, за да напълнят собствените си джобове.

ККП мами селяните отново и отново

ККП се опря на селяните да завземе властта. Първоначално провинциалните жители на контролираните от ККП райони дадоха на партията всичко, което имаха. Но след като ККП завзе управлението на страната, селяните изживяха тежка дискриминация.

След като ККП установи правителство, тя въведе много несправедлива система – регистрация по местоживееене. Тази система насилствено категоризира хората на селско и не-селско население, създавайки неразумно разделение и опозиция вътре в страната. Селяните нямат медицински осигуровки, не получават помощи за безработни и пенсии и не могат да вземат заеми от банката. Селяните са най-разорената класа в Китай, но същевременно са и класата с най-тежкото данъчно бреме. Селяните трябва да плащат задължителна взаимоспомагателна каса, държавно обезпечителен фонд, административна такса, допълнителна образователна такса, такса за контролиране на раждаемостта, такса за устройство и обучение на милицията, такса за строеж на пътищата в провинцията и такса за компенсация на военната служба. Освен всички тези такси, задължително изискване е те да продават част от зърнената реколта, която произвеждат на фиксирана цена на държавата и да плащат селскостопански данък, данък за земята, специален данък за местната продукция, и данък на месото, в допълнение на още много други данъци. За сметка на това не-селското население не плаща такива такси и данъци.

В началото на 2004 г. китайският премиер Вен Джиабao издаде “Документ № 1”, според който провинциален Китай се намира в най-трудния момент от началото на икономическата реформа през 1978 година. Доходът на повечето селяни е в застой или дори се е понижил. Те са станали още по-бедни и разликата между доходите на градските и селските жители продължава да се увеличава.

Висши органи на властта от източната провинция Сичуан отпускат по проект за залесяване на един разсадник 500 000 юана (около 60 500 американски долара). Ръководителите на разсадника слагат 200 000 юана първо в собствените си джобове и

след това разпределят останалите 300 000 юана за залесяването. Но тъй като на всяко държавно ниво се взема от тези пари, накрая за местните селяни, които правят залесяването, остава много малко. Правителството няма защо да се притеснява, че селяните може да откажат да работят по проекта, поради недостатъчното му финансиране. Селяните са така разорени, че ще работят за много малко пари. Това е една от причините продуктите, направени в Китай, да са толкова евтини.

Използване на икономически интереси за упражняване натиск върху западни страни

Много хора смятат, че търговията с Китай ще подобри положението с човешките права и ще насърчи свободата на словото и демократичната реформа в Китай. След повече от десетилетие стана ясно, че това предположение е просто самозалъгване. Добър пример за това е сравнението на принципите за бизнеса на Запад и бизнеса в Китай. Честността и откритостта на западното общество са заменени с роднинството, подкупничеството и присвояването в Китай. Много западни корпорации са станали водещи съучастници в това, засилвайки още повече корупцията в Китай. Някои компании дори помагат на ККП да крие потъпкването на човешки права и преследването на собствените си хора.

ККП се държи като мафия и играе с икономическата карта във външната си политика. Дали Китай ще подпише договор за производство на самолети с Франция или със САЩ зависи само от това, коя страна ще си затвори очите за проблема с човешките права. Много западни бизнесмени и политици са ръководени и контролирани от икономически облаги от Китай. Някои компании за информационни технологии от Северна Америка доставиха на Китай специализирани продукти за блокиране на Интернет. За да получат достъп до китайския пазар, някои Интернет страници се съгласиха да се самоцензурират и самофилтрират информацията, която не е по вкуса на ККП.

Според данни на китайското Министерство на търговията до края на април 2004 г. Китай е имал договори за чужди инвестиции на общата сума от 990 милиарда щатски долара. Огромното "кръвопреливане" на чужди капитали в икономиката на ККП е очевидно. Но тези чужди капиталовложения не успяха да донесат със себе и представите за демокрация, свобода и човешки права, като основни принципи на китайския народ. В своята пропаганда ККП прави капитал от безусловното съдействие на чужди инвеститори и от ласкателството на някои страни. Използвайки привидното икономическо процъфтяване, длъжностните лица на ККП станаха извънредно умели в тайните си споразумения с бизнеса за разпределение на държавните блага и блокиране на политическите реформи.

III. Техниките на ККП за промиване на мозъци се промениха от груби в "изтънчени"

Често може да се чуе хората да казват: "Зная, че в миналото ККП лъжеше твърде често, но този път тя казва истината.". Ироничното е, че ако погледнем назад, хората казваха това всеки път, когато ККП правеше фатална грешка в миналото. Това отразява умението, което ККП разви през десетилетията да използва лъжи, за да мами народа.

Хората развиха устойчивост към странностите на ККП. В отговор на това машинациите и пропагандата на ККП станаха по-лукави и „по-професионални“. Развивайки се от лозунговия стил на пропаганда в миналото, лъжите на ККП станаха много по-

рафинирани и по-коварни. Особено в условията на информационните блокади издигнати от ККП, тя съчинява частично достоверни истории за заблуждаване на обществеността, които са дори още по-пагубни и по-измамни от нейните небивали истории.

Издаваното на английски език списание „Chinascopes” публикува през октомври 2004 г. статия, анализираща случаи, в които ККП използва по-рафинирани методи за фабрикуване на лъжи в прикриване на истината. Когато ТОРС (SARS) избухна в Китай през 2003 г. светът заподозря, че Китай крие истината за епидемията, но ККП многократно отказа да признае това. За да открие дали ККП казва истината за ТОРС, авторът на статията прочел над 400 публикации за болестта от началото ѝ до април 2003 г., които намерил на Интернет страницата на държавната информационна агенция Шинхуа.

Тези публикации показват следното: веднага след появяването на ТОРС правителството мобилизира експерти от централно и местно ниво, за да се даде своевременно лечение на пациентите, които след възстановяването си бяха изписани от болниците. Заради тези, които създават паника и карат хората да се запасяват с продукти, за да не излизат когато болестта се разпространи, правителството незабавно преустановява слухове и предприема мерки за спиране на разпространяването им, така че обществения ред е ефикасно запазен. Въпреки че някои антикитайски сили неоснователно заподозират укриване на фактите от китайското правителство, повечето страни и хора не вярват на тези слухове. Наближаващият Търговски панаир в Гуангджоу обещава най-голямото участие на бизнес от цял свят досега. Туристи от чужбина потвърждават, че е безопасно да се пътува сега из Китай. И най-вече експертите на Световната здравна организация (измамни от ККП) потвърждават официално, че китайското правителство е реагирало своевременно и е взело съответните мерки за справяне с ТОРС, така, че да се предотвратят каквито и да било проблеми. Специалистите дават зелена улица (с 20-дневно закъснение) за инспекции на мястото в провинция Гуангджоу.

Тези над 400 публикации оставят у автора впечатлението, че ККП е била открита през тези 4 месеца, действала е отговорно в грижата си за здравето на хората и е убедила народа, че не крие нищо. Но на 20 април 2003 г. информационната служба към Държавния съвет оповестява на своя пресконференция, че наистина има избухване на ТОРС в Китай, с което косвено признава, че правителството е укривало епидемията. Едва тогава този автор вижда истината и разбира измамните и низки методи, използвани от ККП, които също “се подобряват с времето”.

На всеобщите избори в Тайван, използвайки същия коварен и “рафиниран” маниер, ККП казва, че президентски избори ще доведат до катастрофа – повишаване на самоубийствата, рухване на фондовата борса и увеличаване на “фаталните болести”, психическите заболявания, опустяването на островите, семейните вражди, безразличието към живота, пазарната депресия, безразборните улични стрелби, протестите и демонстрациите, обсаждането на президентската сграда, социалните вълнения, политическия фарс и така нататък. ККП ежедневно пълнеше главите на хората в Китай с тези идеи, с намерението да накара народа да вярва, че всички тези нещастия са бедствия, вследствие на такива изборите и че в Китай никога не трябва да има демократични избори.

По въпроса за Фалун Гонг ККП показва майсторство от дори още по-високо ниво, при скалпването на измами и лъжливи обвинения срещу Фалун Гонг. Оркестрираните зрелища на ККП се редяха едно след друго. Не е изненадващо, че толкова много китайци са заблудени. Низката пропаганда на ККП е така измамна, че жертвите с готовност вярват в лъжите и дори смятат, че те са тези, които знаят обективната истина.

През последните десетилетия пропагандата за промиване на мозъци на ККП стана по-рафинирана и по-коварна в измамничеството си, което е естественото продължение на нейната безскрупулна природа.

IV. Двуличието на ККП по въпроса за човешките права

От узурпиране на демокрацията за завземане на властта до симулиране на демокрацията за поддържане на деспотично управление

“В демократична нация, независимостта трябва да е в ръцете на народа, което е в съответствие с принципите на Небето и Земята. Ако една нация твърди, че е демократична и при все това независимостта не е в ръцете на народа, това със сигурност не е редно и само може да се разглежда като отклонение, такава нация не може да е демократична нация... как е възможно да има демокрация без премахване на партийното управление и без всенародни избори? Правата на хората да се дадат обратно на хората!”

Не звучи ли това като цитат от статия на “враговете от чужбина”, целяща да оклевети ККП? Всъщност изявлението е от статия в „Шинхуа Дейли“, официалният вестник на ККП, от 27 септември 1945 г.

Откакто узурпира властта ККП, която надуваше фанфарите за “общонародни избори” и изискваше “да се върнат правата на хората”, се отнася към “всенародното право на глас” като към табу. Хората, които се предполага, че са “управници и собственици на държавата”, нямат абсолютно никакви права да взимат собствени решения. Думите са недостатъчни, за да опишат безскрупулната природа на ККП.

Ако сте привърженици на “каквото било – било” и смятате, че злокобната секта на ККП, процъфтяла от убийства и управляваща нацията ще реформира себе си с лъжи, ще стане доброжелателна и ще се съгласи “да се върнат правата на хората”, грешите. Нека видим какво казва „People’s Daily” инструментът на ККП, на 23 ноември 2004 г., 60 години след публикуването на изявлението, цитирано по-горе: “Непоколебимият контрол на идеологията е най-важната идеологическа и политическа основа за укрепване управлението на партията”.

Наскоро ККП въведе така наречените “Принципи за трите не” [6], първият от които е “Развитие без дебати”. “Развитие” е съмнително, но “без дебати”, което набляга на “един глас, една зала” е истинската цел на ККП.

Когато Цзян Цзъмин бе попитан от известния кореспондент на CBS Майк Уолас през 2000 г. защо Китай не провежда общонародни избори, Цзян отговори: “Китайският народ е твърде необразован”.

Но още на 25 февруари 1939 г. ККП възкликна в своя „Шинхуа Дейли”: “Те (КМТ) смятат, че демократична политика не може да се осъществи в Китай сега, а след няколко години. Те се надяват демократичната политика да изчака докато нивото на знания и образование на китайците достигне това на буржоазните демократични страни в Европа и Америка....но само при демократичната система ще е лесно да се образуват и обучат хората.”.

Различието на казаното от „Шинхуа” през 1939 г. и това, което Цзян казва през 2000 г. показва действителния образ на порочната природа на ККП.

След масовото избиване на Тянанмън през 1989 г. ККП се върна на световната сцена с ужасна репутация относно човешките права. Историята даде избор на ККП. Или да зачита народа си и действително да подобри човешките права, или да продължи да извършва злоупотреби вътре в Китай, като същевременно се преструва пред външния свят, че зачита човешките права, за да избегне международните упреци.

За нещастие, последователна в своята деспотична природа, ККП без колебание избра втория път. Тя събра и поддържа огромно количество безскрупулни, но талантиливи хора от науката и религията, като им дава специфични насоки за публикуване на лъжлива пропаганда в чужбина, за да рекламира фалшивия напредък по отношение на човешките права. Тя скалъпи серия от измами за правата, като “правото за оцеляване” или правото на покрив и храна. Доводите бяха такива: когато хората са гладни, да не би да нямат право да говорят? Ако даже и гладният не може да говори, ще се разреши ли на ситите да говорят за гладните? ККП дори се опита да заблуди китайския народ и западните демокрации с игри за спазване на човешките права, твърдейки най-безочливо, че “понастоящем е най-благоприятния период за човешките права в Китай”.

Член 35 от Конституцията казва, че гражданите на Народна република Китай имат свобода на словото, печата, събирането, сдружението, протеста и демонстрацията. ККП просто играе на думи. Под управлението на ККП безброй хора са лишени от правото на вяра, свободно слово, свободен печат, сдружаване и правна защита. ККП дори нареди апелите на някои движения да се считат за незаконни. През 2004 г. някои граждански движения многократно подаваха молби за демонстрации в Пекин. Вместо да им даде разрешително, правителството ги арестува. Политиката към Хонконг на “една държава, две системи” утвърдена от конституцията на ККП, също е уловка. ККП говореше, че 50 години Хонконг няма да бъде променен, но само 5 години след връщането му на Китай, тя искаше да превърне двете системи в една чрез опит да прокара тиранично законодателство, посредством член 23 от основния закон. [7]

Новата злокобна маневра на ККП е да използва фалшиво “разхлабване на свободата на словото”, за да скрие обсега на своето наблюдение и контрол. Сега изглежда, че китайците могат по-свободно да изказват мнението си, освен това Интернет позволи новините да пътуват по-бързо. Така ККП твърди, че сега разрешава свобода на словото и много хора се вързаха на това. То обаче е само фалшив външен вид. Не че ККП е станала доброжелателна; по-скоро партията не може да спре общественото развитие и технологичния напредък. Нека разгледаме ролята, която ККП играе относно Интернет. Тя блокира Интернет страници, филтрира информация, следи говорилните, контролира електронната поща и инкриминира потребителите на мрежата. Всичко, което тя прави, е регресивно по своята природа. Днес, благодарение помощта на някои капиталисти, които пренебрегват човешки права и нямат съвест, полицията на ККП е оборудвана с най-високотехнологична апаратура, с която може да наблюдава от полицейските си коли всеки ход, който потребителите на мрежата правят. Когато разгледаме дегенерирането на ККП – вършеща злини посред бял ден – в контекста на глобалното движение за демократични свободи, как можем да очакваме, че тя ще направи някакъв прогрес с човешките права? Самата ККП признава всичко: “Разхлабваме отвън, но затягаме отвътре”. Безскрупулната природа на ККП никога не се е променяла.

За да представи добър имидж пред Комисията за човешките права на ООН през 2004 г., ККП инсценира серия от събития за строго наказание на тези, които злоупотребяват с човешките права. Събитията обаче бяха за чужденците и нямаха реална същност. Това е, защото в Китай най-големият нарушител на човешки права е самата ККП, както и бившият ѝ генерален секретар Цзян Цзъмин, бившият секретар на политическата и правната комисия Луо Ган, министърът Джою Йонганг и заместник-министърът Лию Джинг на Министерството на обществената сигурност. Тяхното шоу за наказване на нарушителите на човешки права е като крадецът, викащ: “Дръжте крадеца!”.

Ако направим аналогията с похитител рецидивист, който когато не е на публично място изнасилва 10 жертви, а след това, когато има твърде много хора наоколо, изнасилва само една жертва пред публиката, може ли да се каже, че похитителят се е променил към по-добро? Това, че покушението от скрито става явно, показва, че той е още по-низък и безсрамен от преди. Природата на похитителя рецидивист изобщо не се променила. Това, което се е променило е, че вече не е така лесно за него да извършва престъпленията си.

ККП е също като този похитител рецидивист. Диктаторската природа на партията и инстинктивния ѝ страх да не загуби властта си определят, че тя няма да зачита правата на хората. Човешките, материалните и финансовите ресурси, използвани за укриване на досието ѝ по отношение на човешките права далеч задминават усилията ѝ за действителното им подобряване. Отдаването на ККП на безнравствено избиване и репресии из цял Китай е най-голямото нещастие за китайския народ.

Желание за вършене на злодеяния и укриване зад “закона”

От една страна, за да предпази придобивките на някои специални групи ККП излъска предишната им фасада и напълно изостави работниците, селяните и масите, а от друга страна, напредна в своите начини на измами и низости, тъй като международната общественост разкрива все повече и повече нарушения на човешките права от ККП. Партията използва популярен речник като “управляването на закона”, “маркет”, “за хората” и “реформа”, за да обърква народа. ККП не може да промени своята порочна природа дори и да се облече в “костюм в западен стил”. Такъв имидж е само по-заблуждаващ от костюма на Мао. В книгата на Джордж Оруел “Животинска ферма” (издадена през 1945 г.), свинете се научават да стоят и ходят на два крака. Новоизучените умения придават на свинете нов вид, но не променят тяхната свинска природа.

А. Коване на закони и регулации, нарушаващи китайската Конституция

Закони и наредби, които нарушават Конституцията, се спускат на изпълнителните органи от различни нива като “правна основа” за възпрепятстване усилията на народа да се преустановят преследванията, да се получат свободи и да се възстановят човешките права.

Б. Аполитични проблеми се разрешават с политически средства

Обикновен обществен проблем ще се издигне до висотата на “съревноваване с партията за масите”, “накърняване на партията и страната”, “размирици” и “враждебни сили”. Аполитичен въпрос ще се политизира нарочно, за да може ККП да използва политически ходове като пропагандно средство, за да насажда омраза у хората.

В. Задкулисно справяне с политически разногласия

Последната маневра на ККП за атакуване на демократични граждани и независимо мислещи интелектуалци е поставянето на капани, чрез които да ги хвърли в затвора. Такива капани са фалшиви обвинения в граждански закононарушения като проституция и неплащане на такси. Атакуващите стоят в сянка, за да избегнат порицанието на групите отвън. Тези престъпления, които са достатъчни да накърнят репутацията на обвинените, също се използват и за публично унижаване на жертвите.

Единствената промяна в безскрупулната природа на ККП, ако може да се говори за някаква промяна, е че тя е станала още по-безчестна и по-брутална.

ККП държи над един милиард заложници на изкривената си логика

Нека си представим престъпник, който нахлува в нечий дом и похищава момиче. На съдебния процес той се защитава, като казва, че не е убил жертвата, а само я е изнасилвал. Тъй като убийството е по-лошо от изнасилването, той твърди, че е невинен и трябва да бъде освободен незабавно. Дори казва, че хората трябва да го похвалят, защото само е похитил момичето, но не го е убил.

Тази логика звучи нелепа. Но логиката на ККП в защита на масовото избиване на Тянанмън на 4 юни 1989 г. е точно като тази на престъпника. ККП държи, че “репресирането на студентите” е спряло едно потенциално “вътрешно безредие” в Китай. За да се предотврати това “вътрешно безредие” избиването на студентите е оправдано.

“Изнасилване или убийство – кое е по-доброто?” Това, че престъпник може да зададе такъв въпрос на съдия в съда показва колко безсрамен е този престъпник. По подобен начин ККП и нейните съучастници в масовото избиване на Тянанмън не говореха за това, дали са виновни за убийствата. Вместо това те попитаха обществото кое е по-доброто: “Репресиране на студентите или вътрешно безредие, което може да доведе до гражданска война?”.

ККП контролира целия държавен апарат и всички средства за пропаганда. С други думи 1.3 милиарда китайци са държани като заложници от ККП. С тези 1.3 милиарда заложници под ръка, ККП може винаги да прилага “заложническата си теория”, според която, ако партията не репресира определена група от хора, цялата нация ще е в размирици и бедствия. Използвайки това като претекст, ККП може своеволно да потиска всеки индивид или група, и потискането винаги ще е оправдано. Имайки пред вид тези лъжливи доводи и измамни причини, може ли да има на земята по-безсрамен престъпник от ККП?

Морковът и пръчката – от връчване на “свободата” до ескалация на репресиите

Много китайци смятат, че сега се радват на повече “свобода” от когато и да било преди, затова хранят надежда, че има възможност ККП да се подобри. Всъщност степента на свободата, “подарена” на хората, зависи от чувството на ККП за криза. ККП ще направи всичко, за да поддържа колективните интереси на партията, включително и даване на така наречените “демокрация”, “свобода” или “човешки права” на народа.

Но под управлението на ККП така наречената “свобода”, подарена от ККП, не бе защитена от никакво законодателство. Такава “свобода” е просто инструмент за измама и контрол на народа покрай световната тенденция за демокрация. По същество тази “свобода” е в несъвместим конфликт с диктатурата на ККП. Веднъж този конфликт достигне ли нивото на търпимост на ККП, тя незабавно ще си вземе “свободата” обратно. В историята на ККП имаше няколко периода, в които словото бе сравнително свободно, но всеки такъв период бе последван от период на строг контрол. Такава цикличност се повтаря в историята на ККП, доказвайки порочната ѝ природа.

Днес в ерата на Интернет, ако посетите агенция „Шинхуа“, официалната Интернет страница на ККП или „People’s Daily“, ще установите, че доста от репортажите съдържат негативна информация за Китай. Първо, това е защото има твърде много лоши новини, разпространяващи се в Китай днес и новинарските агенции трябва да съобщават тези истории, за да поддържат правдоподобност. Второ, гледната точка на такива репортажи е съобразена с интереса на ККП, тоест „малкият критицизъм е от голяма полза“. Репортажите винаги ще припишат причината за лошите новини на индивиди, които нямат нищо общо с партията, а на управлението ККП се приписва заслугата за разрешението на проблема. ККП умело контролира какво да се публикува, какво да не се публикува, колко да се публикува и дали публикуването да е от китайска медия или от контролирана от ККП чуждестранна медия

ККП е професионалист в манипулирането на лоши новини в неща, които могат да спечелят сърцата на хората. Много от младежта днес смята, че ККП дава до голяма степен свобода на словото и затова имат надежди и ценят партията. Те са жертви на „рафинираната“ стратегия на порочните държавно контролирани медии. Нещо повече, със създаването на хаотична ситуация в китайското общество и излагайки тази ситуация в някоя медия, ККП може да убеди хората, че само тя е в състояние да контролира такова хаотично общество, манипулирайки хората да одобряват управлението ѝ.

Затова не трябва да се заблуждаваме, че ККП се е променила, дори и да виждаме някои признаци на подобряване на човешките права. В историята, когато ККП се бореше да отхвърли правителството на КМТ, тя се преструваше, че се бори за демокрация в страната. Нечестната природа на ККП е такава, че на никое нейно обещание не може да се разчита.

V. Аспекти от безскрупулната природа на ККП

Разпродаване на националната земя от суетност и измяна на държавата под маската на “Национално единство”

“Да освободим Тайван” и “Да обединим Тайван” бяха пропагандните лозунги на ККП през последните няколко десетилетия. С помощта на тази пропаганда ККП се държеше като националист и патриот. Дали наистина ККП се безпокои за целостта на нацията и нейната територия? Съвсем не. Тайван е само исторически проблем, резултат от борбата между ККП и КМТ, и е средство, което ККП използва, за да нанася удари на опонентите си, и да печели сърцата на хората.

В ранните години, когато ККП създаде “Китайски съвет” по време на управлението на КМТ, член 14 от Конституцията гласеше: “Всяка етническа група или провинция вътре в Китай може да предяви искане за независимост”. За да се съобразява със Съветския съюз, лозунгът на ККП тогава бе: “Да предпазим Съюза”. По време на Китайско-японската война главната цел на ККП бе по-скоро да използва възможността да се разрасне, отколкото да се бие срещу японските завоеватели. През 1945 г. съветската Червена армия навлезе в Северен Китай и извърши грабежи, убийства и изнасилвания, но ККП не изказа дори дума на неодобрение. По същия начин, когато Съветския съюз подкрепи Външна Монголия да стане независима от Китай, ККП отново замълча.

В края на 1999 г. ККП и Русия подписаха съгласие за преразглеждане на китайско-руската граница. Договор, в който ККП прие всички неравни условия, поставяни още преди 100 години от Русия на династията Чинг, като продаде повече от 100 милиона

квадратни километра земя на Русия, територия, равняваща се на няколко дузини като територията на Тайван. През 2004 г. ККП и Русия подписаха китайско-руско източно гранично допълнение към съгласието, при което според сведенията, половината от остров Хейшиази в провинция Хейлонгджиянг се дава на Русия.

Относно другите гранични разногласия, като островите Нанша и Дияою, ККП не я е грижа, тъй като тези въпроси не засягат контрола ѝ върху властта. ККП вдигна много шум за Тайван, защото това беше просто димна завеса и заобиколен начин да се насади сляп патриотизъм, и да се отклони вниманието на обществеността от вътрешните проблеми на страната.

Политически негодници без нравствени задръжки

Правителството трябва винаги да се наблюдава. В демократични държави разделението на властта заедно със свободата на словото и печата са добри механизми за надзор. Религиозните вярвания осигуряват допълнителен нравствен самоконтрол.

ККП поощрява атеизма; затова няма висша природа, която да я възпира в нравствено отношение. ККП е диктатура; затова няма закон, който да я възпира в политическо отношение. Като резултат ККП е напълно безразсъдна и невъздържана в поведението си на тиранин и злодей. Кой наблюдава ККП според ККП? “ККП наблюдава себе си!” Този лозунг бе използван от партията, за да мами хората в продължение на десетилетия. В ранните години се наричаше “самокритика”, след това “самонаблюдение” и “самоусъвършенстване управлението на партията”, а последното е “самообогатяване способността на партията за управление”. ККП изтъква супер силата, която има за “самоподобрене”. ККП не само приказва, тя го претворява в дела като “Централен дисциплинарен инспекционен комитет”, “Бюро за апелиране” и други подобни. Тези организации са само безполезна декорация, която обърква и заблуждава хората.

Без нравствени и правни ограничения “самоподобренето” на ККП се равнява на китайската народна поговорка “демони, идващи от сърцето на човек”. Това е само извинение, което ККП използва, за да избягва външно наблюдение и да отказва вдигането на забраните за свобода на печата и политическите партии. Политически негодници използват този трик, за да заблуждават хората, да бранят властта на ККП и интересите на управляващата върхушка.

ККП е експерт в политическите машинации. “Народната демократична диктатура”, “демократически централизъм”, “политическа консултация” и така нататък, са все измамни машинации. С изключение на частта за диктатурата, всичко останало са лъжи.

Разиграване на трикове - от фалшивата съпротива на японското нахлуване до измамния контратероризъм

ККП винаги е твърдяла, че е водила китайския народ към победата над японските агресори. Но избобилстващи исторически архиви разкриват, че ККП умишлено е избягвала сражения в Китайско-японската война. Комунистическата партия само е пречела на антияпонските усилия, възползвайки се от въвлечането на КМТ във войната, за да увеличи собствената си сила.

Единствените големи битки, в които ККП се е сражавала, са битката на прохода Пингшинг и битката на Стоте полка. В битката на прохода Пингшинг ККП въобще не е

била водеща или преобладаваща сила, командвала тази битка. Вместо това войските на ККП просто нападнали от засада японските продоволствени части. Що се отнася до битката на Стоте полка, в редиците на ККП се вярва, че участието в тази битка е нарушило стратегическата линия на централата на партията. След тези две битки Мао и партийните армии не са се въвличали в никакви сериозни битки, нито пък са дали някакви геройски жертви в Китайско-японската война, като Донг Кунруй във войната през 1948 г. с КМТ и Хуанг Джигуанг в Корейската война. Само малък брой висши военни командири на ККП умират на сцената на антияпонските военни действия. И до ден днешен ККП не може да публикува цифра за убитите по време на Китайско-японската война, нито пък човек може да намери много паметници в обширните земи на Китай на герои на ККП, загинали по време на войната.

По това време ККП сформира правителство на граничния район в провинциите Шанхай, Гансу и Нингшиа, далеч от фронтовата линия. Използвайки днешната номенклатура, ККП провеждаше политика на “една страна, две системи” или “два Китая”. Макар и на главнокомандващите в ККП да не им е липсвало желание да се противопоставят на японците, висшите кадри на ККП не са били искрени в готовността си за борба в тази война. Вместо това те предприемат мерки да предпазят ресурсите си и да използват войната като възможност да подсилят себе си. Когато Китай и Япония възстановяват дипломатически отношения през 1972 г., Мао Цзедунг се изпуска и казва истината на японския министър-председател Какуей Танака, че ККП трябва да благодари на Япония, тъй като без Китайско-японската война, ККП нямаше да е завзела властта в Китай.

Горното е истината и засяга измамните твърдения на ККП, че е водила китайския народ в упорството му и участието му в осемгодишната война срещу японците, и накрая е спечелила победата.

Повече от половин век по-късно, с терористичната атака на 11 септември в САЩ, антитерористичните усилия са в глобалния фокус. ККП отново използва стратегии на измама, подобни на това, което използва по време на Китайско-японската война. Използвайки антитероризма като претекст, ККП заклеими много религиозни практикуващи, десиденти и групи, въвлечени в етнически или териториални конфликти като терористи. Под маскировката на международните антитерористични усилия, ККП предприе яростни репресии.

На 27 септември 2004 г., осведомителната агенция "Шинхуа" цитира вестник "Шинджинг", който пише, че измежду всички провинции и градове на Китай, Пекин може да сформира първото антитерористично управление. Някои прокитайски медии в чужбина дори предадоха в главните си новини: “Управление 610” се присъедини към антитерористичните усилия” (“Управление 610” е мрежа от агенции, създадени специално за преследването на практикуващите Фалун Гонг) твърдейки, че антитерористичното управление ще се съсредоточи върху атакуване на “терористични организации”, включително и на Фалун Гонг.

ККП лепва етикет “терористи” на хора, които нямат оръжие, не отвързват на нападенията, когато са бити или оклеветявани, и мирно апелират за правото на свобода на вярата. Възползвайки се от климата на антитероризъм, ККП мобилизира въоръжените си до зъби “специални антитерористични сили” да провеждат бързи репресии срещу тази беззащитна група от мирни хора. Нещо повече, ККП използва извинението антитероризъм, за да отвлече международното внимание от осъждане на преследването на Фалун Гонг. Тези измами, използвани днес, не са различни от използваните от ККП по време на Китайско-японската война; това е позорен начин на отнасяне към такъв сериозен въпрос, какъвто е международните антитерористични усилия.

Престорена искреност и публично съгласие с едновременно прикрито противопоставяне

ККП не вярва в собствените си доктрини, но насилва другите да вярват в тях. Това е един от най-коварните методи, използван от сектата на ККП. ККП знае, че доктрините ѝ са фалшиви и че идеята за социализма е лъжовна. ККП не вярва в тези доктрини, но насилва хората да вярват в тях. И преследва хората, които не вярват в тях. ККП написва безсрамно измамната идеология в Конституцията, като фундамент на китайската държава.

В живота се наблюдава интересен феномен. В резултат на корупция много високопоставени служители губят позициите си в борбата за власт на китайската политическа арена. Но това са именно тези хора, които лобират за честност и себеотдайност на публичните събрания, докато зад кулисите всъщност са въввлечени в подкупничество, корупция и други декадентски дейности. Много от така наречените “служители на народа” са паднали по този начин, включително Ли Джиатинг, бивш губернатор на провинция Юнан; Лиу Фангрин, партийен секретар на провинция Гуиджоу; Ченг Уейгао, партийен секретар на провинция Хубей; Уанг Хуайджонг, лейтенант-губернатор на провинция Анхуй. Ако разгледате речите им ще откриете, че без изключение са подкрепяли антикорупционните движения и многократно са карали своите подчинени да се държат честно дори, когато самите те са присвоявали фондове и са вземали подкупи.

Макар че ККП е издигнала много образцови кадри и често е привличала прилежни хора и идеалисти да се присъединят към нея, за да подсилят имиджа си, за всички е очевидно в какво ужасно положение е непрестанно понижаващия се китайски нравствен стандарт. Защо пропагандата за “духовна цивилизованост” на ККП не е могла да коригира това?

Всъщност лидерите на комунистическата партия разпространяваха празни приказки, когато провъзгласяваха “комунистическите нравствени качества”, или лозунга “В служба на хората”. Несъвместимостта между действията и думите на комунистическите лидери може да се проследи чак до основоположника им Карл Маркс. Маркс е имал незаконен син. Ленин е хванал сифилис от проститутки. Сталин е съден за насилствена сексуална връзка на певица. Мао Цзедун се е отдавал на похот. Цзян Цзъмин е с неконтролируемо сексуално поведение. Румънският комунистически лидер Николае Чаушеску е направил семейството си екстравагантно богати. Кубинският комунистически лидер Фидел Кастро държи стотици милиони долари в чуждестранни банки. Севернокорейският демоничен убиец Ким Ир Сен и децата му водят декадентски и пражоснически живот.

Във всекидневния си живот обикновените китайци ненавиждат празните сесии на политическо обучение. Все повече се говори двусмислено по политическите въпроси, понеже всеки знае, че това са просто лъжливи игри. Но никой, нито говорителите, нито слушателите на тези политически събрания ще заговорят открито за тази измама. Това е обществена тайна. Хората наричат този феномен “искрено лицемерие”. Високопарните думи на ККП в “Трите представи” отпреди няколко години или “повишаване държавния капацитет” по-късно, или днешните “три сърца” – “сгриване, стабилизиране и спечелване сърцата на хората” – са все нелепости. Коя управляваща партия няма да представлява интересите на хората? Коя управляваща партия няма да я е грижа за управленческия капацитет? Коя управляваща партия не иска да спечели сърцата на хората? Всяка партия, която не се интересува от тези въпроси бързо ще бъде отстранена от политическата арена. Но ККП гледа на такива излишни лозунги като на дълбоко съдържателни и проникновени теории, и изисква от цялата страна да ги изучава.

Когато преструването постепенно се вгради в мисленето и навиците на над един милиард души, и става култура на партията, обществото само по себе си става фалшиво, престорено и празно. Липсва ли му честност и доверие, обществото е в криза. Защо ККП създаде тези условия? В миналото това бе заради идеологията ѝ; сега, това е заради облагите ѝ. Членовете на ККП знаят, че се преструват, но пак се преструват. Ако ККП не пропагандираше такива лозунги и формалности, тя нямаше да може да тормози хората. Нямаше да може да накара хората да я следват и да се страхуват от нея.

Изоставяне на съвестта и жертване на правосъдието заради партийните интереси

В книгата “Нравственото развитие на комунистическата партия” Лиу Шаочи [8] специално разяснява необходимостта “за партийните членове да поставят партийните интереси над своите индивидуални интереси”. Сред членовете на ККП никога не е имало недостиг на честни хора, които са загрижени за страната и хората ѝ, нито пък е имало недостиг на честни и добродетелни служители, които наистина са служили на народа. Но в апарата за лични интереси на ККП такива служители не могат да оцелеят. Под непрекъснатият натиск да “поставят партийната природа над човечността”, те често установяват, че е невъзможно да продължат, рискувайки да бъдат отстранени от позициите си или дори още по-лошо, да се покварят.

Китайският народ е изпитал лично бруталния режим на ККП и е развил дълбок страх от насилието на партията. Затова хората не смеят да подкрепят справедливостта и повече не вярват в законите на Небето. Първо се предават на властта на ККП. Постепенно стават безчувствени и безучастни относно въпроси, които не ги афектират. Дори и логиката на мисленето им преднамерено е била моделирана, за да се подчини на ККП. Това е резултат от мафиотската природа на ККП.

ККП манипулира патриотичните чувства, за да подстрекава масите

ККП използва лозунги на “патриотизъм” и “национализъм”, за да подстрекава хората. Тези лозунги не са само “главен обединяващ рев”, но са и често издавани заповеди и стратегии, изпитани от времето. Когато четат националистическата пропаганда в чуждестранните издания на “People’s Daily”, някои китайци в чужбина, които с десетилетия не са посмели да се върнат в Китай, могат да станат по-националистични от китайците, живеещи в Китай. Манипулирани от ККП китайците, които не посмиват да кажат “не” на каквото и да било в политиката на ККП, станаха достатъчно смели да щурмуват посолството и консулството на САЩ, хвърляйки яйца и камъни, запалвайки коли и американски флагове, и всичко това под знамето на “патриотизма”.

Всеки път, когато комунистическата партия се сблъска с важен въпрос, който изисква подчинение от страна на масите, тя използва “патриотизъм” и “национализъм”, за да ги мобилизира за кратко време. Във всички случаи, включително и въпроси, свързани с Тайван, Хонг Конг, Фалун Гонг, сблъска между шпионския самолет на САЩ и китайския военен реактивен самолет, ККП използва комбинирания метод на силен натиск с терор и колективно промиване на мозъци, докарвайки така съзнанието на хората до състояние подобно на военно положение. Този метод е подобен на метода, използван от немските фашисти.

Като блокира всякаква друга информация, промиването на мозъци от ККП е невероятно успешно. Макар и китайският народ да не обича ККП, той мисли по изкривения начин, насаден от ККП. По време на предвожданата от САЩ иракска война например, много хора бяха афектирани като гледаха всекидневните анализи по ЦКТВ

[9]. Те изпитваха силно чувство на омраза, мъст и желание да се сражават, докато в същото време проклинаха някоя друга война.

Безсрамност – поставяне партията пред страната и насилване хората да приемат врага за свой баща

Една от фразите, които ККП често използва за сплашване на хората, е “изчезването на партията и страната”, поставяйки по този начин партията пред страната. Учредителният принцип на Китай е: “Без ККП няма да има нов Китай”. От детството си хората са възпитавани да “слушат партията” и “да се държат като добри деца на партията”. Те пееха възхвали към партията: “Аз считам партията за своя майка”, “О, партийо, моя скъпа майко”, “Святостта на партията е по-дълбока от океана”, “Обичта към майка и баща не могат да надминат любовта към партията”. [10] Те ще “отидат да се бият където партията посочи”. Когато правителството предложи помощ за бедствие, хората ще “благодарят на партията и правителството” – първо на партията и после на правителството. Военен лозунг гласи: “Партията командва оръжието”. Дори, когато китайските експерти опитаха да създадат униформа за съдиите, те поставиха четири златни копчета на якичката на униформите. Тези копчета са подредени от горе надолу за да символизируют партията, хората, закона и страната. Това показва, че дори и за съдията партията винаги ще остане над закона, страната и хората.

Партията е станала най-висшето нещо в Китай и страната на свой ред е станала подчинена на партията. Страната съществува за партията и се казва, че партията е олицетворение на хората и символ на страната. Любовта към партията, партийните лидери и страната, са смесени в едно, което е фундаменталната причина патриотизмът в Китай да е станал толкова изкривен.

Под лукавото, но настойчиво влияние на образованието и пропагандата на ККП, много хора и партийни членове започнаха да бъркат партията със страната, независимо дали го осъзнаваха или не. Те приеха, че “партийният интерес” е най-висш и се съгласиха, че “партийните интереси се равняват на интересите на хората и страната”. Резултатът от индоктринирането на ККП създаде климат, необходим на партията, за да измени на националните интереси.

Игра на “преразглеждане” и наричане на криминални действия “велики постижения”

ККП е направила много груби грешки в историята. Но винаги е хвърляла вината върху определени индивиди или групи, посредством “поправка и рехабилитация”. Това не само е оставило жертвите дълбоко признателни на ККП, но и е позволило на партията напълно да избяга от всякаква отговорност за криминалните си действия. ККП заявява за себе си, че “не само не се страхува да прави грешки, но и е добра в коригирането им” [11], това се е превърнало във вълшебното лекарство на ККП, с което многократно избягва изкупването на вина. Така ККП завинаги остава “велика, славна и права”.

Може би един ден ККП ще реши да преразгледа избиването на площад Тянанмън и да възстанови репутацията на Фалун Гонг. Но това са само макиавелски тактики, които партията използва в отчаяния си опит да удължи гаснещия си живот. ККП никога няма да има смелостта да преразгледа себе си, да изложи собствените си престъпления, или да плати за собствените си грехове.

VI. ККП проявява низката си природа, когато използва държавен тероризъм, за да елиминира Истинна, Доброта и Търпение

Измамното “самозапалване на площад Тянанмън”, оркестрирано от сектата на ККП, може да се счита за лъжата на века на ККП. За да потисне Фалун Гонг, правителството бе толкова перверзно, че подмами пет души, които да претендират, че са Фалун Гонг практикуващи и инсценира тяхното фалшиво самозапалване на площад Тянанмън. Когато са заговорничили в машинацията, петимата участници несъзнателно са подписали смъртните си присъди - те са пребити до смърт на мястото на действие или са убити след това. Забавените кадри на видеото от самозапалването, излъчено от ЦКТВ, безпогрешно показват, че Лиу Чунлин, една от самозапалилите се, умира след като е повалена на място от полицейски служител. Други нередности в кадрите включват седящата поза на Уанг Джингдонг, пластмасовата бутилка (пълна с бензин както се твърди) остава незасегната между коленете му, след като огънят е угасен, разговорът между лекарят и най-младата жертва Лиу Сиуинг и присъствието на кинооператор, подготвен да заснеме сцената. Тези и други факти са достатъчно доказателство, че инцидентът по самозапалването е лъжа, злонамерено скроена от порочния режим на Цзян Цзъмин, за да оклевети Фалун Гонг. [12]

ККП употреби презрени и жестоки методи в обявената кампания за изкореняването на Фалун Гонг. Тя узурпира националните финансови ресурси, акумулирани в последните 20 години на реформи и разгръщане. Мобилизира партията, правителството, военните, полицията, агенти, чуждестранни дипломати и различни други правителствени и неправителствени организации. Тя манипулира системата за глобално медийно отразяване на събитията, осъществявайки стриктна информационна блокада с индивидуално и високотехнологично наблюдение. Тя направи всичко това, за да преследва мирна група от хора, които са се приобщили към Фалун Гонг, традиционна китайска чигонг практика за култивиране на тялото, съзнанието и нравствения характер в съответствие с принципите „Истина, Доброта и Търпение”. Това брутално преследване на невинни хора, заради вярата им разкрива изродената природа на ККП.

Никои злодеи в историята не са лъгали толкова коварно и всепроникващо, както Цзян Цзъмин и ККП. Те използват многообразие от лъжи, всяка предназначена да вземе на прицел и да манипулира различни представи, и идеи, към които хората се придържат, така че лесно да бъдат подлъгани да повярват в измислиците; и партията да може да подбуди омраза срещу Фалун Гонг. Вярвате ли в науката? ККП казва, че Фалун Гонг е суеверен. Завиждате ли на хората които забогатяват, било то в чужбина или в Китай? ККП казва, че Фалун Гонг натрупва богатство. Противопоставяте ли се на организации? ККП казва, че Фалун Гонг има здрава организация. Уморени ли сте от култа към личността, който продължи в Китай в продължение на няколко десетилетия? ККП казва, че Фалун Гонг упражнява контрол над разума. Пламенни патриоти ли сте? ККП казва, че Фалун Гонг е срещу Китай. Страхувате ли се от смутове? ККП казва, че Фалун Гонг нарушава стабилността. Питате ли се дали Фалун Гонг действително държи на “Истина, Доброта и Търпение”? ККП казва, че Фалун Гонг не е истинен, нито добър, нито пък толерантен. Тя дори извърта логиката, заявявайки че добротата може да генерира желанието да се убива.

Вярвате ли, че правителството няма да измисли такива лъжи? ККП измисля лъжи, които са още по-големи и по-шокиращи - от самоубийства до самозапалване, от убиването на роднини до рецидивизъм – толкова много лъжи, че е трудно да не се повярват. Симпатизирате ли на Фалун Гонг? ККП свързва политическата ви оценка с преследването на Фалун Гонг и ви понижава, уволнява или отнема премиалните ви, ако Фалун Гонг практикуващ от поверената ви област апелира в Пекин. Така вие сте накарани да станете враг на Фалун Гонг.

ККП отвлече безброй Фалун Гонг практикуващи и ги отведе на сесии за промиване на мозъците им в усилието си да ги накара да се откажат от праведните си убеждения, да денонсират Фалун Гонг и да обещаят да спрат да практикуват. ККП употреби редица зли начини, за да ги убеди дори използвайки роднините им, работата им и образованието им, за да упражни натиск върху тях, налагайки им редица жестоки изтезания; наказвайки и членове на семействата и колегите им. Практикуващите Фалун Гонг, които са били трансформирани успешно, на свой ред са използвани да изтезават и промиват мозъците на другите. Яростната ККП настоява за превръщането на добри хора в демони, карайки ги да вървят по този тъмен път до края на живота си.

VII. Порочният социализъм с “китайски характерни черти”

Терминът “китайските характерни черти” се използва, за да се укриват престъпленията на ККП. Партията винаги е твърдяла, че дължи успеха си в китайската революция на “интегрирането на марксизма-ленинизма с конкретната реалност на китайската революция”. ККП често е злоупотребявала с термина “характерна черта” като идеологическа подкрепа за своенравната си и подла линия на поведение.

Своенравни и измамни средства

Под измамната фасада на “китайските характерни черти” това, което ККП е постигнала, не е нищо друго освен абсурдност.

Целта на революцията на ККП бе да направи средствата на производство обществена собственост и така измами много млади хора да се присъединят към партийната организация в името на идеалите на комунизма и единството. Мнозина от тях измениха на своите притежаващи собственост семейства. Но 83 години след началото на ККП, капитализмът се е завърнал, само че сега той е част от самата ККП, която отначалото развяваше знамето на равенството.

Днес сред децата и близките на лидерите на ККП мнозина са нови капиталисти с богатство, и много партийни членове са се постарали да се присъединят към тази група на новозабогатели. ККП елиминира земевладелците и капиталистите в името на революцията, и окраде тяхната собственост. Сега новите “знатни” от ККП са станали дори по-богати капиталисти, посредством присвояване и корупция. Тези, които следваха партията в по-ранните революции, сега въздишат “Само ако знаех тогава за днешната ситуация, нямаше да ги следвам.” След няколко десетилетия на пот и борба те откриват, че са посветили имота на своите братя и бащи, както и своя живот, на сектата на ККП.

ККП казва, че икономическата база определя супер-структурата [13]; всъщност бюрократично-икономическата база на корумпираните служители е тази, която решава за “високо-напорна супер-структура” – супер-структура, която разчита на високо налягане, за да се самоподдържа. Така потискането на хората става основна политика на ККП.

Другата порочна характеристика на ККП се проявява в изменение на дефиницията за културни понятия, като в последствие партията използва тези ревизирани дефиниции, за да критикува и контролира хората. Концепцията за “партия” е такъв пример. Партии са се създавали от край време и в страната, и в чужбина. Единствено комунистическата партия упражнява власт извън територията на партийния колектив. Ако се присъедините към партията, тя ще контролира всички аспекти на вашия живот,

включително вашата съвест, съществуване и личен живот. Когато ѝ е дадена политическа власт, ККП контролира обществото, правителството и държавните апарати. Тя диктува всички въпроси, от важни въпроси като кой да бъде председателят на страната или министърът на отбраната, или какви регулации и разпоредби да се създадат, до дребни неща като това къде трябва да живее човек, за кого може да се ожени и колко деца може да има. ККП е събрала всички възможни методи за контрол.

В името на диалектиката ККП напълно унищожи цялостното мислене, способността за разсъждение и любознателния дух на философията. Докато ККП говори за “разпределение според приноса”, процесът на “да се даде на някои хора първи да забогатеят” е осъществен според “разпределение според властта”. ККП се дегизира зад “служейки всеотдайно на хората”, за да измами тези, които държат на такива идеи, а след това напълно промива мозъците им и ги контролира, превръщайки ги постепенно в послушни инструменти, които “служат всеотдайно на партията” и които не смеят да се обадят.

Макиавелска партия с “китайски характерни черти”

Използвайки принципа за поставяне на партийните интереси над всички други съображения, ККП е извратила китайското общество със средствата на зла секта, създавайки от цялото човечество действително уродливо същество. Това същество е различно от всяка друга държава, правителство или организация. Неговият принцип е да няма принцип; зад неговите усмивки няма искреност. Добросърдечните хора обаче не могат да разберат ККП. Базирайки се на универсални нравствени стандарти, те не могат да си представят, че такова зло същество ще представя една цяла страна. Използвайки извинението “китайски характерни черти” ККП се настаня сред нациите на света. “Китайските характерни черти” се превърнаха в евфемизъм за “подлите характерни черти на ККП”.

С “китайските характерни черти” китайският капитализъм бе трансформиран в “социализъм”, “безработица” стана “в очакване на работа”, “съкратен от работа” стана “освободен от дежурство”, “бедност” стана “начален етап на социализма”, а човешките права и свободата на словото и вярата се сведоха до едното право за оцеляване.

Китайската нация е изправена пред безпрецедентна нравствена криза

В началото на 1990 година в Китай имаше популярен израз: “Аз съм главорез и не ме е страх от никой”. Това е жалкото последствие от няколко десетилетно порочно управление на ККП, от налаганата от ККП поквара върху нацията. Фалшивият просперитет на китайската икономика е съпътстван от бързото влошаване на нравствеността във всички области на обществото.

Народните представители на Китай често говорят по въпроса за “честност и доверие” по време на сесиите на Народното събрание. На приемните изпити от кандидат-студентите се изисква да пишат относно честност и доверие. Това показва, че липсата на честност и доверие, както и влошаването на нравствеността са станали невидима, но повсеместна криза в китайското общество. Корупция, присвояване, фалшиви продукти, измама, злоба и израждащи се социални норми са банални фрази. Сред хората вече не съществува дори и елементарно доверие.

За тези, които твърдят, че са доволни от подобрения жизнен стандарт, не е ли стабилността в живота тяхната основна грижа? Кой е най-важният фактор в

социалната стабилност? Това е нравствеността. Общество с деградирала нравственост не може да предостави сигурност.

До днес ККП е репресирала почти всички традиционни религии и е разрушила традиционната ценностна система. Безскрупулният начин, по който ККП заграбва богатства и мами хората, е произвел капков ефект надолу, върху цялото общество, покварявайки го и водейки хората към злодейство. ККП, която управлява с подли средства, се нуждае също и от средата на покварено общество, в която да оцелее. Ето защо партията опитва всичко, което може, за да смъкне надолу хората до собственото си ниво, опитвайки да превърне китайския народ в мошенически. Ето как измамната природа на ККП изкоренява нравствените устои, които от край време са крепели китайския народ.

Заклучение

“По-лесно е да се преправят реки и планини, отколкото да се смени природата на човек” [14]. Историята доказва, че всеки път, когато ККП разхлаби оковите и робията, то не е защото тя има намерението да ги премахне напълно. След Великия глад в началото на 60-те години на ХХ век, ККП прие програмата за “Три свободи и Един договор” (Сан Дзи Йи Бао) [15], целяща да възстанови селскостопанското производство, но не и да промени “робското” положение на китайските селяни. “Икономическата реформа” и либерализацията през 80-те години не попречиха на ККП да извади касапския нож срещу собствените си хора през 1989 г. И в бъдеще ККП ще продължава да променя фасадата си, но ще запази порочната си природа.

Някои хора може би имат разбирането, че миналото е минало, ситуацията сега е различна и днешната ККП не е тази, която бе преди. Други може да са доволни с новите одежди на ККП и дори може да смятат, че ККП се е променила и отвлътре, или че е в процес на промяна, или възнамерява да се промени. Вероятно те непрекъснато ще отхвърлят неприятните си спомени от миналото. Всичко това ще позволи на бандата негодяи от ККП да продължи да съществува и да застрашава човечеството.

Всички усилия на ККП са насочени към това да накарат хората да забравят миналото. Всички борби на хората напомнят за несправедливостите, изстрадани от ръцете на ККП.

Фактически историята на ККП е история, която отрязва спомените на хората; история, в която децата не знаят действително преживяното от родителите им; история, в която стотици милиони поданици изтърпяват огромното противоречие на омраза към кървавото минало на ККП и надеждата за бъдещето ѝ.

Когато злият дух на комунизма се стовари върху човечеството, комунистическата партия развърза изметта на обществото и се възползва от бунта на хулиганите, за да установи политическа власт. Това, което направи с клане и тирания бе да установи и да поддържа деспотизъм под формата на “партийно владение”. Използвайки така наречената идеология на “борба”, която се противопоставя на природата, на законите на Небето, на човешката природа и на Вселената, тя унищожава човешката съвест и доброта, и разрушава традиционната нравственост на цивилизацията. Тя оползотвори кървавите избивания и насилственото промиване на мозъци в установяването на злата комунистическа секта, създавайки нация с деформирано съзнание, за да може да я управлява.

В историята си ККП имаше яростни периоди, когато червения терор достигна кулминацията си, както и неловки периоди, в които ККП едва успя да избегне смъртта.

Както всеки път, тя прибегваше до пълна употреба на коварни средства, за да излезе от кризите и така до следващия тур на насилие, и така продължава да мами китайския народ. Когато хората осъзнаят подлата природа на ККП и се противопоставят на нейната фалшивост, ще настъпи края на ККП и на безскрупулната ѝ природа.

В сравнение с петхилядната история на Китай, 55 годишното управление на ККП не е нищо повече от миг. Преди появяването на ККП, Китай бе създал най-величествената цивилизация в историята на човечеството. ККП се възползва от възможността, предоставена от вътрешните проблеми и чуждестранното нашествие в страната, за да опустоши китайската нация. Тя отне живота на десетки милиони, унищожи неизброими семейства и пожертва екологичните ресурси, на които се крепи оцеляването на Китай. Това, което е още по-ужасяващо, е почти цялостното унищожаване на китайските нравствени устои и богати културни традиции.

Какво ще е бъдещето на Китай? Какъв път ще поеме Китай? Такива сериозни въпроси са твърде сложни, за да бъдат описани с няколко думи. Въпреки това едно нещо е сигурно – ако не се осъществи възраждане на националната нравственост и възстановяване на хармоничната връзка между хората и природата, между хора и Небето и Земята, ако няма вяра или култура за мирно съжителство, ще е невъзможно китайската нация да има светло бъдеще.

След няколко десетилетно промиване на мозъци и потисничество, ККП е внедрила начина си на мислене и стандарти за добро и лошо в живота на китайския народ. Това е накарало хората да приемат и да намират за смислени извратеността и измамите на ККП, и да станат част от лъжите ѝ, предоставяйки идеологическа основа за съществуването на ККП.

Да отстраним от живота си порочните доктрини, внушени ни от ККП, да различим напълно безскрупулната природа на ККП и да възстановим нашата човешка природа и съвест – това е първата и най-важна стъпка по пътя към гладък преход към общество без комунистическата партия.

Дали този път може да бъде извървян уверено и мирно ще зависи от промените, настъпили в сърцето на всеки един китаец. Макар да изглежда, че ККП притежава всички ресурси и апарати за насилие в страната, ако всеки вярва в силата на истината и защитава нравствеността, злия дух на ККП ще загуби устоите за съществуването си. Всички ресурси могат моментално да се върнат в ръцете на справедливите. Само тогава ще може да се осъществи възраждането на Китай.

Единствено без китайската комунистическа партия ще има нов Китай.

Единствено без китайската комунистическа партия ще има надежда за Китай.

Без китайската комунистическа партия почтените и добросърдечни китайци ще възстановят историческото великолепие на Китай.

Бележки:

- [1] Според традиционното конфуцианско разбиране, императорите или царете управляват съгласно мандат от Небето и, за да се даде такова пълномощие, висотата на тяхната нравственост трябва да е съответствие на тази върховна отговорност. Подобно разбиране може да се види и при Менциус. В стиха “Кой

дава властта на монарха?”, когато го питат кой дава земята и управляващата власт на императора Шън, Менциус отговаря: “Тя е от Небето”. Идеята за божествения произход на властта може да се открие и в западните християнски традиции.

- [2] Един център се отнася до икономическото развитие, докато двете основни точки са: поддържане на четирите основни принципа (социалистически път, диктатура на пролетариата, водеща роля на ККП, марксизъм-ленинизъм и маоистката мисъл), и продължаване на политиката на реформи и разгръщане.
- [3] Данни от репортаж на осведомителната агенция "Шинхуа" от 4 март 2004 година.
- [4] “мю” - китайска единица за измерване на земна площ, 1 мю = ~ 0.66 декара
- [5] Данни от репортаж на осведомителната агенция "Шинхуа" от 29 февруари 2004 година.
- [6] “Принципът на трите не” съществуваше в миналото. През 1979 г., Дън Сяопин предлага “Принципът на трите не”, за да насърчи хората да кажат какво мислят: Не-заклеймяване, не-атакуване, не-търсене на грешки. Това би трябвало да напомня на хората за това как Мао по подобен начин насърчаваше интелектуалците през 50-те години, което бе последвано от брутално преследване на тези, които се изказват. Сега ново предложените “три не” се отнасят до “развитие без дебати, напредък без борби, и незадоволителен прогрес, ако има изоставане”.
- [7] Член 23 от основния закон бе предложен през 2002 г. от правителството на Хонконг, под натиска на Пекин. Той сериозно уронва свободите и човешките права в Хонконг, подкопавайки обещаната от ККП политика на “една страна, две системи”. Глобалното противопоставяне на член 23 доведе до оттеглянето му през 2003 година.
- [8] Лиу Шаочи, председател на Китай между 1959 г. и 1968 г., считан за приемник на Мао Цзедун. По време на “Културната революция” (1966 г.-1976 г.), той е преследван като предател, шпионин и изменник. Умира през 1969 г. след като е малтретиран жестоко в затвора от ККП.
- [9] ЦКТВ (Централната китайска телевизия) се притежава и ръководи директно от централното правителство. Тя е главната система за радио и телевизионни предавания в Китай.
- [10] Цитираните фрази са заглавия от песни, писани и пени по време на “ерата на Мао” през 60-те и началото на 70-те години на ХХI век.
- [11] Мао веднъж казва, че “ние не само не се страхуваме да правим грешки, но и сме добри в коригирането им”.
- [12] За детайлни анализи на видеото на самозапалването, погледнете на: <http://www.falun-bg.info> на български или <http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html> на английски.
- [13] Супер-структурата в контекста на марксистката теория за обществото се отнася до взаимодействието на човешката субективност с материалната обективност.
- [14] Това е китайска поговорка, която показва неизменността в природата на човек. Поговорката се превежда също и като “Вълкът козината си мени, но нрава - не”.
- [15] Курс на икономически реформи, познат като програмата “Три свободи и един договор”, предложен от Лиу Шаочи, глава на Китай по това време. Програмата включва спогодби за земя за лично ползване, за свободни пазари, за индивидуална отговорност на предприятията, относно печалбите и загубите им и за фиксиране на производителните квоти на база броя на домакинства.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)

Сега „The Epoch Times” публикува специална серия уводни статии „Девет коментара за комунистическата партия”. Преди да бъде сложен окончателен край на ККП бихме искали да направим последно отсъждане за ККП и за международното комунистическо движение, което е бич за човечеството повече от сто години.

Коментар 1: Какво е комунистическа партия?

Коментар 2: За началото на Китайската комунистическа партия

Коментар 3: Деспотизма на Китайската комунистическа партия

Коментар 4: Как Китайската комунистическа партия се противопоставя на природата

Коментар 5: Тайното споразумение на бившия китайски президент Цзян Цзъмин и комунистическата партия за преследването на Фалун Гонг

Коментар 6: Как Китайската комунистическа партия унищожи традиционната китайска култура

Коментар 7: История на убийствата на Китайската комунистическа партия

Коментар 8: Защо Китайската комунистическа партия е зъл култ

Коментар 9: Безскрупулната природа на Китайската комунистическа партия